



EL VAIXELL
DE VAPOR

El meu carrer

Bernat Romaní

Il·lustracions d'Àngels Ruiz

PREMI
EL VAIXELL
DE VAPOR
2008

4a EDICIÓ



●
cruïlla
●



EL VAIXELL
DE VAPOR

El meu carrer

Bernat Romaní

Il·lustracions d'Àngels Ruiz

Premi El Vaixell de Vapor 2008



cruïlla





Primera edició: octubre de 2008
Quarta edició: març de 2016

Edició: Josep Pascual Comellas

© 2008, Bernat Romaní Cornet, pel text
© 2008, Àngels Ruiz Aguado, per les il·lustracions
© 2008, Editorial Cruïlla
Nàpols, 249 - 08013 Barcelona
editorial@cruilla.cat

ISBN: 978-84-661-4021-8
DL: B-537-2016
Imprès a la UE / *Printed in EU*

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, tret de les excepcions previstes per la llei. Dirigiu-vos a CEDRO (Centre Espanyol de Drets Reprogràfics, www.conlicencia.com) si necessiteu fotocopiar o escanejar cap fragment d'aquesta obra.

*A la Mons, l'Artur, l'Erola,
la Cèlia, l'Elisenda i el Charlie*

A la Silviya

• U

És UNA GRAN injustícia. La professora Malhivern ha decidit que el treball de fi de curs el farem en grups, i no els escollirem ni nosaltres ni ella: els decidirà el carrer on vivim.

O sigui, que la Núria, en Gerard i la Desirée, com que viuen tots tres al carrer Llerona, faran el treball junts. La Leo, que és l'única que viu al passatge Padró, el farà tota sola. I hi haurà fins i tot un grup que serà de sis, perquè al carrer dels Banys, que és un dels més llargs del poble, hi viuen sis nens de la classe.

No entenc com la Malhivern no se n'adona: és evident que alguns treballaran molt i d'altres es rascaran la panxa. I a mi, em tocarà fer-lo amb l'inútil d'en Luka, que és l'únic que també viu al meu carrer. O sigui, que hauré de treballar el doble.

La Malhivern diu que passem massa estona connectats a Internet i coneixem poc el nostre

poble, cosa absolutament falsa perquè jo hi he viscut sempre. Sabria dir el nom de tots els carrers. El cas és que la dona ha decidit encarregar-nos un treball sobre el carrer on vivim. És per això que se li ha acudit la idea genial que els qui vivim al mateix carrer hem de fer el treball plegats.

A veure, si vol que coneguem el poble, no seria millor que féssim un treball sobre un carrer que no sigui el nostre? El meu ja me'l sé de memòria! I així podríem fer els grups tots iguals. De tres en tres, que és el millor, perquè si hi ha discussions sempre es pot desempatar.

I amb en Marc i la Nati faríem un treball sobre el carrer dels Banys, o sigui, sobre els banys termals i la seva història. O millor encara, sobre el carrer Centre i la biblioteca. I fins i tot no em faria res que em toqués fer un treball sobre el passeig dels Til·lers. Parlaríem de tota la varietat de plantes que hi ha, perquè d'arbres només n'hi ha d'un tipus, és clar. Però el meu carrer no el triaria mai. L'únic que val la pena explicar és com era la casa que va projectar el meu besavi, de la qual només queda la tanca de pedra del jardí de darrere. La resta s'explica ràpid: és un carrer gris, amb poc sol, ple de cotxes aparcats a les dues

bandes, amb una carnisseria en una punta i un forn a l'altra. Ah, i el taller mecànic del pare d'en Luka. I ja està.

Entenc que la Malhivern no vulgui deixar-nos triar amb qui fem el treball. Quan ens va deixar escollir pels murals sobre els mitjans de transport, es va muntar tal sarau a classe que li va costar mitja hora redreçar-la. Deu haver pensat que fent-ho així evitarà qualsevol discussió. Tothom viu al carrer que viu, i només a un nen com en Lafont se li acudiria demanar als seus pares canviar de casa perquè vol canviar de companys de grup. Però aquesta idea que s'ha empescat és de bojos. Serà un niu d'enveges i mala maror, perquè no tots tindrem les mateixes oportunitats de treure bona nota.

La solució era molt més fàcil: per ordre de llista. És el més just i imparcial. Només hi intervindria l'atzar dels cognoms dels pares que ens han tocat. I com que em dic Ripoll, davant meu a la llista hi ha en Marc Prats i la Berta Ramírez, i darrere la Tània Santafont, i en Tomàs Soto, perquè així ho van decidir els fenicis quan van escollir com serien i en quin ordre anirien les lletres de l'alfabet. I com que fa segles que van morir tots, ningú no els pot acusar de favoritismes a

l'hora de decidir l'ordre de llista. Així ja sabia que si tingués sort, em tocaria fer el treball amb en Marc i la Berta; i si tingués mala sort, amb la Tània i en Tomàs. Toqués qui em toqués, no em queixaria.

I que consti que em sembla molt bé que a la classe tinguem nens que vénen de països llunyans, i que entre tots els ajudem a aprendre el nostre idioma i a conèixer els nostres costums. Però no s'hi val, que em toqui a mi sola fer el treball amb en Luka. És absolutament injust. No l'entenc quan parla i em fa un pal horrorós haver de quedar amb ell.